

Баба Тонка е недоволна, намусена, оглежда се на четири страни и на ума си устрелява гостенката.

Тя захвърля тоягата и тръгва изъ градината да откъсне мушкато. Като го иска за умрѣло нѣма какъ. Грѣхота е да откаже. Тя се навежда надъ една саксия и въ сщия мигъ се разнася кжсъ, заглушенъ трясъкъ.

— Какво направи, мари? — запитва баба Тонка и учудено поглежда бабичката.

— Какво съмъ направила? Тресна нѣщо!

— Ухъ, да те треснатъ. Навѣрно огъня изпръщъ. Изкара ми ума.

Тя се навежда пакъ и спокойно започва да кжса цвѣтя. И, разбира се, отлично знае какво и кжде е треснало. Но пита първа. Защото, понѣкога по-добре е да питашъ, отколкото да те питатъ.

— На, върви носи цвѣтята, па кажи и стъ мене „Богъ да прости!“

Гостенката си отива, а баба Тонка тича въ избата. Долу е задимено и тежко мирише на барутъ.

— Свършихте ли, бре?

— Свършихме. — отвърща веселиятъ гласъ на отецъ Матей Миткалото. — Показахъ на момчетата. Двайсетъ патрона изгърмѣхме.

— Последниятъ тъкмо навреме го гръмнахте, — усмихва се баба Тонка. — Добре, че баба Неда е глуповата, та много не забелязва. Сега единъ по единъ се измъквайте.